

TESTVÉRED ŐRIZŐJE

1855. november 20-án, míg imádkoztam, az Úr Lelke hirtelen és hatalmasan rám szállt, és látomásban ragadt el. {1T 113.1}

Láttam, hogy az Úr szelleme kihálóban van a gyülekezetből. Az Úr szolgálói túlságosan bíznak az érvelések erejében, és nem támaszkodnak szilárdan Istenre, mint kellene. Láttam, hogy az igazság pusztá indoklása nem készíttet embereket a maradékkal foglalni állást, mert az igazság népszerűtlen. Isten szolgálóinak lelkükben kell hordozniuk az igazságot. Az angyal így szólt: „Frissen kell azt meríteniük a dicsőségből, keblükben hordozni, lelkük melegével és őszinteségével kell kiöntetni azok elé, akiknek van fülük.” Néhány lelkiismeretes ember kész dönteni a bizonyíték súlya alatt. Sokakat azonban lehetetlen megmozdítanunk az igazság pusztá elméletével. Az igazságnak hatalommal kell párosulnia, élő bizonyágtétté válnia, hogy megmozdítsa őket. {1T 113.2}

Láttam, hogy az ellenség fáradhatatlanul pusztítja a lelkeket. Büszkeség férközött sorainkba – nagyobb alázatra van szükségünk. A hírnökök között túlságosan felütötte fejét a függetlenség, önállósodás lelkülete. Ezt a lelkületet félre kell tenniük, és Isten szolgálóinak közelebb húzódní egymáshoz. Túl sokan kérdezik: „Testvérem őrizője vagyok?” Az angyal így szólt: „Igenis, őrizője vagy. Őrködj nyitott szemmel testvéred fölött, gondoskodj jólétéről, táplálj iránta szerető, jóindulatú lelkületet. Tartsatok össze, összetartsatok!” Isten terve szerint az ember legyen nyílt, becsületes, színlelés nélküli, szelíd, alázatos és egyszerű, őszintén odaadó. Ez a menny elve, Isten rendelte így. De a sajnálatra méltó, gyarló ember mást talált ki magának. A maga útját járja, s gondosan őrködi érdekei fölött. {1T 113.3}

Megkérdeztem az angyalt, hogy miért zárták ki a nyíltságot a gyülekezetből, s miért engedték be a hiúságot, az önmagasztalást? Láttam, hogy e miatt estünk már-már ellenségünk kezébe. Az angyal ezt felelete: Nézz körül, és látni fogod, hogy ez a lelkület kerekedett fölül: „Talán őrizője vagyok testvéremnek?” Újra hangsúlyozta: „Igen, testvéred őrizője vagy. Hitvallásod, hited megkövetelik, hogy tagadd meg magadat, és áldozz Istennek, másképp méltatlan leszel az örök életre. Mert nagy áron vették azt meg neked: Isten Fiának kinszenvedésével, gyötrelmével és vérével.” {1T 114.1}

Láttam, hogy sokfelé, keleten is, nyugaton is gazdaságot gazdaság mellé, földet föld mellé, s házat házhoz vesznek, és Isten ügyét hozzák fel kifogásnak. Azt mondják, azért teszik ezt, hogy segíteni tudják az ügyet. Van, aki földet vesz, és teljes erejével dolgozik, hogy ki tudja fizetni. Annyira lekötik magukat, hogy alig marad idejük imára, Isten szolgálatára, arra, hogy erőt kapjanak Istentől gyöngé oldalaik legyőzésére. Eladósodtak, s mikor Isten ügye rájuk szorul, képtelenek segíteni, mivel először adósságaiktól kell megszabadulniuk. Mikor végre rendezték adósságaikat, még messzebb állnak az ügy segítésétől, mint azelőtt, mert újra birtokaik bővítéséhez látnak. Azzal áltatják magukat, hogy a helyes ösvényt tapossák, hogy majd az ügyre fordítják a hasznot, pedig lényegében kincseket gyűjtenek idelenn. Szájukkal szeretik az igazságot, nem tetteikkel. Pontosan annyira szeretik az ügyet, mint tetteiken látszik. Jobban szeretik a világot, Isten ügyét pedig kevésbé. A világhoz vonzódásuk erősödi, csökken a menny iránti vonzalmuk. Szívük kincsükkel van. Példájukkal hirdetik környezetüknek, hogy itt szándékoznak maradni, ez a világ az otthonuk. Az angyal így szólt: „Testvéred őrizője vagy.” {1T 114.2}

Sokan megengedi maguknak a fölösleges kiadásokat, csupán érzekeik, ízlésük és szemük kielégítésére, mikor az ügynek épp az így elköltött összegekre lenne szüksége. Isten jó néhány szolgálója rossz ruhában jár, munkájukat megbéklyózza az anyagiak hiánya. Az angyal így szólt: „Tevékenységük ideje rövidesen tovaszáll. Munkájuk azt mutatja, hogy magukat imádják, és maguknak áldoznak.” Elsősorban magukat elégítik ki. Fejükben ez a kérdés matat: „Talán őrizője vagyok testvéremnek?” Figyelmeztetésben figyelmeztetés után részesültek, mégis engedetlenek maradtak. Ők maguk a főcéljuk, s ez előtt mindennek meg kell hajolnia. {1T 115.1}

Láttam, hogy a gyülekezet majdnem teljesen elveszítette az igénytelenség és áldozathozatal lelkületét. Magukat és érdekeiket tartják legfontosabbnak. Amit pedig az ügyért tesznek, arról úgy vélekednek, hogy ha tetszik, megteszik, ha nem, úgy is jó. Láttam, hogy az ilyen áldozat nyomorék, Isten nem fogadja el. Valamennyien törekedjünk minden tőlünk telhetőt megtenni az ügy fejlesztéséért. Láttam, hogy akiknek nincs

ingatlanjuk, de erősek, Istennek felelősek erejükért. Mindennapi dolgaikban legyenek szorgalmasak, lelkükben pedig buzgók. Nem kell a tehetősebbekre hagyni az összes áldozathozatalt. Láttam, hogy ők is hozhatnak áldozatokat, és ez kötelességük is, akár a jobb módúaknak. A vagyontalanok azonban sokszor nem gondolnak arra, hogy sokféleképpen megtagadhatják magukat, kevesebbet költhetnek magukra, ízlésük és étvágyaik kielégítésére; sokkal többet takaríthatnak meg az ügyre, így kincseket gyűjthetnek a mennyben. Láttam, hogy az igazság nagyszerű és szépséges, de ha elvetjük Isten erejét, az igazság is erőtlenné válik. {1T 115.2}